

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 387/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpenej advokátkou JUDr. Nikoletou Sekerákovou, 1. mája 18, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 4 C 47/2014-462 z 15. júla 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 574/2015-491 z 15. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k.

4 C 47/2014-462 z 15. júla 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 574/2015-491 z 15. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou súdneho konania o zaplatenie sumy 10 063,97 € na strane odporkyne vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 31 C 12/2007, z titulu odvolania vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 314/2011, z titulu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 M Cdo 26/2012 a následne na strane odporkyne vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 47/2014 a z titulu odvolania vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 574/2015.

3. Navrhovatelia v 1. a 2. rade návrhom podaným okresnému súdu 23. januára 2007 žiadali, aby odporkyňa (sťažovateľka) bola zaviazaná zaplatiť každému z nich sumu 180 396,50 Sk a trovy konania. Podaním doručeným okresnému súdu 18. marca 2009 navrhovatelia v 1. a 2. rade vzali späť návrh v časti o zaplatenie sumy 57 606,00 Sk, čo predstavuje sumu 1 712,17 €, a podaním doručeným súdu 5. júna 2009 opravili späťvzatie s tým, že žiadali, aby bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 1 912,17 € zastavené a aby sťažovateľka ako odporkyňa bola zaviazaná zaplatiť navrhovateľom sumu 10 063,96 €, teda každému sumu 5 031,98 € a trovy konania. Rozsudkom okresného súdu č. k. 31 C 12/2007-350 z 8. júna 2011 bol návrh v celom rozsahu zamietnutý z dôvodu, že navrhovatelia riadne neuplatnili právo zo zodpovednosti za vady. Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 314/2011-378 z 24. októbra 2011 bol už uvedený rozsudok okresného súdu potvrdený.

4. Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zo 17. decembra 2012 proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 314/2011-378 z 24. októbra 2011 bol uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 M Cdo 26/2012-417 z 18. decembra 2013 rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 314/2011-378 z 24. októbra 2011 a rozsudok okresného súdu č. k. 31 C 12/2007-350 z 8. júna 2011 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Po vrátení veci okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 C 47/2014-462 z 15. júla 2015, ktorým zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľovi v 1. rade sumu 3 870,03 € a navrhovateľke v 2. rade sumu 3 870,03 € a vo zvyšku návrh zamietol. Proti výroku, ktorým okresný súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľom uvedené sumy, sťažovateľka podala v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 5 Co 574/2015-491 z 15. decembra 2015 napadnutý rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním potvrdil a vo zvyšku výrok ponechal nedotknutý. Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 12. februára 2016. Napadnutý rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním nadobudol v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu právoplatnosť 12. februára 2016 a vykonateľnosť 1. marca 2016. Vo zvyšnej časti, v ktorej návrh zamietol, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 31. júla 2015.

6. Sťažovateľka podáva ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiam okresného súdu i krajského súdu, argumentujúc, že *„dôvody na podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľka opiera o svojvoľné právne závery, nachádzajúce sa na strane 8 druhý odstavec, rozsudku Okresného súdu Žilina 4C/47/2014 zo dňa 15.7.2015, ktoré náležite neodôvodnil tak okresný ako aj krajský súd, prečo okresný súd považoval za smerodajnú výšku na zaviazanie sťažovateľky ako odporkyne, vyplývajúcu zo Znaleckého posudku [REDAKOVANÉ], a nie napríklad zo Znaleckého posudku Doc. [REDAKOVANÉ].“*. Podľa názoru sťažovateľky *„v rámci celého konania tak okresný súd ako ani krajský súd dostatočne nepreukázali, že v čase predaja nehnuteľnosti sťažovateľky ako odporkyne navrhovateľom, alebo následne po kúpe nehnuteľnosti, existovali, alebo sa objavili skryté vady nehnuteľnosti. Žiaden zo znaleckých posudkov jednoznačne nepreukázal skryté vady nehnuteľnosti.“* Sťažovateľka odmieta príčiny vlhnutia nehnuteľnosti. Poukazuje na výpoveď navrhovateľky v 2. rade, ktorá na pojednávaní uviedla, že po kúpe nehnuteľnosti v januári 2005 túto obývali do marca 2005 a žiadne vlhnutie nezaznamenali. *„Po opustení nehnuteľnosti stiahli kúrenie a v lete 2005 im priatelia telefonovali, že na stenách je pleseň.“* Sťažovateľka uvádza, že týmito skutočnosťami sa okresný súd

ani krajský súd nezaoberali, ani ich neodôvodnili. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že „znalci sa zhodli na skutočnosti, že došlo k znehodnoteniu nehnuteľnosti jej neužívaním“. Tiež odmieta tvrdenie okresného súdu, „že je potrebné vychádzať z primárnej príčiny, a to nedokonalaj a poškodenej izolácie proti vode a zemnej vlhkosti, kde je daná zodpovednosť odporkyne...“. Sťažovateľka toto tvrdenie okresného súdu odmieta a poukazuje na to, že jej nebola preukázaná skutočnosť, že by poškodila izoláciu, pričom sa domnieva že, „izolácia bola poškodená navrhovateľmi pri odkrývaní základov domu, k čomu sťažovateľka nebola prizvaná.“ Na základe uvedeného sa domnieva, že „Krajský súd v Žiline... svoj potvrdzujúci rozsudok založil na nepriamych dôkazoch, ktoré mali v konaní produkovať navrhovatelia“, a preto je presvedčená o tom, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

7. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v predmetnej veci rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 574/2015 - 491 zo dňa 15.12.2015 a Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 4C 47/2014 zo dňa 15.07.2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 574/2015 - 491 zo dňa 15.12.2015 a Rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 4C 47/2014 zo dňa 15.07.2015 zrušuje a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke sa priznáva morálne zadostučinenie vo výške 6.000 EUR.

4. Ústavný súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnenému zástupcovi sťažovateľky JUDr. Nikolette Sekerákovej, advokátke, Advokátska kancelária so sídlom 1. mája 18, 010 01 Žilina vo výške 325,42 EUR (za dva právne úkony (príprava a prevzatie, písomné podanie vo veci) 2 x 153,50 EUR + 2 x 9,21 EUR paušál pre rok 2018).“

II.

8. Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Jednou z obligatórnych podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (mutatis mutandis I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06, IV. ÚS 186/08, IV. ÚS 233/08, IV. ÚS 235/08, I. ÚS 109/2016).

11. Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, pričom oba tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť v jeden deň,

a to 12. februára 2016. Sťažovateľka mohla teda proti uvedenému rozsudku krajského súdu uplatniť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy iba v rámci predpísanej zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku krajského súdu. Je nepochybné, že sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súdu 6. júla 2018 bola podaná po uplynutí predpísanej zákonnej lehoty dvoch mesiacov, ktorá jej uplynula 12. apríla 2016. Sťažovateľka podala svoju sťažnosť oneskorene, pričom zmeškanie lehoty nie je možné v zmysle citovanej judikatúry odpustiť. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného rozsudku krajského súdu posúdil ako oneskorene podanú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju ako takú odmietol.

12. Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2018